

Tegen wil en dank

Paul Pama

TEGEN

WIL EN

DANK

Eerste druk november 2014

© 2014 Paul Pama

ISBN: 9789402125290

Omslag & layout: isontwerp.nl

Voor Alex(-ander)

Proloog

Verkiezingstoespraak van partijleider Kundert in de stromende regen op het Malieveld, toegehoord door een menigte van veertigduizend enthousiastelingen.

‘Landgenoten. Ik voel mij vereerd dat jullie met zovelen gekomen zijn. En tegelijkertijd voel ik mij gesterkt om te zien dat zovelen mijn opvattingen delen. De maat is vol. Wij kunnen niet langer toezien hoe ons prachtige land kapot gemaakt wordt. Vadertje staat, moedertje Europa en een leger aan ongewenste buitenlanders hebben ons land aan de rand van de afgrond gebracht. Ik zeg: tot hier en niet verder! *(instemmend gemompel)*

Want terwijl de hardwerkende Nederlander moet knokken voor zijn centen, stroomt ons belastinggeld met miljarden tegelijk naar het afvoerputje dat Brussel heet. En ondertussen blijven onze deuren wagenwijd openstaan voor de tienduizenden gelukszoekers, die van heinde en ver naar ons land komen om van onze sociale voorzieningen te profiteren, zonder er één vinger voor uit te willen steken.

Iedere dag weer zie ik hoe onze knettergekke regering miljoenen euro’s weggeeft aan Franse boeren, Italiaanse oplichters en Spaanse luilakken. Euro’s, die in plaats daarvan naar onze verzorgingshuizen moeten gaan, zodat mijn moeder niet uren hoeft te wachten op iemand die haar naar het toilet helpt.

En tegelijkertijd worden miljoenen euro’s subsidie in kansloze integratieprojecten en andere linkse cultuurhobby’s gepompt. Euro’s, waarmee we de politie kunnen versterken, zodat vrouwen ‘s nachts weer veilig over

straat kunnen, zonder lastig gevallen te worden door Marokkaanse straatschoffies.

Want laten we eerlijk zijn. Laten we de feiten benoemen, zoals ze dagelijks in de krant staan. Wie bevolkt onze overvolle gevangenissen? Antillianen, die meisjes in garages verkrachten. Marokkanen, die scooters en tasjes en alles waar ze hun handen op kunnen leggen onder je neus vandaan stelen. Oostblokkers, die illegaal ons werk voor een hongerloontje afpikken, onze pinautomaten kraken en 's avonds dronken onze kinderen doodrijden.

Dát is de realiteit. Zó staat het met de integratie, en niet anders, wat al die linkse ideologen ook beweren. De getto's in de grote steden puilen uit van de werkeloze buitenlanders. Op straat scharrelen kinderen van criminele vaders en dronken moeders naar drugs. Vierentwintig uur per dag worden onze burgers geterroriseerd door allochtone jongeren, jeugd met meer strafblad dan diploma, die spuugt en scheldt naar alles en iedereen.

Alsof wij Nederlanders geiten zijn en ons land de Sahara. Gesluierte vrouwen mogen je niet aankijken en geen hand geven, ook niet als ze achter het gemeenteloket zitten of je kind bij de crèche opvangen.

En dat alles onder het toezicht oog van Allah. Het Heilige Boek moet gevolgd worden, de Koran is de enige, echte leer. Allah zal de wereld veroveren en de sharia het recht doen spreken.

(afkeurend geroep)

Ik zeg u: de Koran is een leugen en Mohammed is een boef. Het islamitische gif is diep in onze maatschappij doorgedrongen. Maar het is nog niet te laat. We kunnen de islamisering nog stoppen. We kunnen ons land weer terugnemen. Ons mooie land, dat wij na de oorlog met ons eigen bloed, zweet en tranen hebben opgebouwd.

De tijd is rijp voor een radicale omslag. Niet langer

zullen wij ons door anderen laten opleggen hoe wij ons zuurverdiende geld willen uitgeven. Niet langer zullen wij ons laten inbinden door het linkse socialisme of de giftige sharia. De tijd is gekomen dat wíj het heft in handen nemen. Dit is óns land!
(gejuich)

Daarom zeg ik u: er gaat geen cent meer naar Europa!
(applaus)

Daarom zeg ik u: wie zich niet aan de regels houdt, gooien we het land uit!
(applaus)

Wij zullen onze nationale trots herstellen. Wij zullen onze rechtstaat handhaven. Niet langer zullen moordenaars weggelaten met drie jaar cel en een cursus TBS. Niet langer laten wij pedofielen op onze kosten verhuizen naar een villawijk. Niet langer zullen wij imams tolereren die haat prediken en weigeren zich aan te passen aan ónze cultuur.

En laat ik dit zeggen tegen al die linkse intellectuelen, die mij zo graag wegzetten als populist of, schandalig genoeg, als fascist. Jullie zijn te laf om het probleem te benoemen! Jullie dwaze ideeën hebben ons land te gronde gericht, maar jullie zijn blind voor de gevolgen van jullie verfoeilijke politiek.

De gewone Nederlander laat zich niet langer voor de gek houden door jullie ideologische gezwam. Want de gewone Nederlander ziet met zijn eigen ogen dat de eindeloze stroom van buitenlanders geen enkele positieve bijdrage levert aan ons land, maar teert op onze welvaart, onze straten onveilig maakt en onze cultuur beledigt. De integratie van buitenlanders en islamieten is volledig mislukt!

(applaus, iets voorzichtiger)

Wegwezen allemaal!
(moet wachten op het uitdoven van een galm)

Jullie horen hier niet! Als je niet werkt, heb je geen recht om hier te wonen! Als je steelt, spuugt of slaat, heb je geen recht om hier te wonen! Wij willen jullie hier niet, jullie en jullie achterlijke geloof!
(applaus, aanzwellend)

En laat de linkse draak maar vuur spuwen. Wij zijn niet bang voor die salonsocialisten. Wij zullen de verkiezingen winnen en een eind maken aan de verloedering van ons land. Wij zullen Europa de rug toekeren, wij zullen onze poorten sluiten voor de buitenlanders en alle linkse rakkers voor eens en voor altijd het zwijgen opleggen!
(gejuich, gebalde vuisten)

Lotgenoten, vergeet deze dag niet. Jullie waren erbij. Vandaag zijn wij begonnen met de herovering van ons land. Vandaag begint de revolutie!
(oorverdovend gejuich. Kundert zwaait lachend naar de menigte en verdwijnt van het podium)

Twee maanden later won de Democratische Partij Nederland met overmacht de parlementsverkiezingen. Zesenvertig procent van de Nederlanders, autochtoon en allochtoon, gaven hun stem aan Kundert. Een meerderheidsregering was snel gevormd met het aanschuiven van twee kleine, Christelijke partijen, die hun kans schoon zagen om een concurrerende religie een hak te zetten.

De Grote Leider, zoals zijn aanhangers hem na de glansrijke overwinning doopten, liet er geen gras over groeien. Nederland stapte uit de Europese Unie en verving de euro voor de gulden. De grenzen werden hermetisch

afgesloten voor immigranten van welk soort dan ook en een allochtoon met een verblijfsvergunning of een dubbele nationaliteit werd zonder pardon het land uitgezet, wanneer hij de wet overtrad. Het aantal agenten op straat verdubbelde, evenals het aantal handen aan het bed van een zieke of zorgbehoevende. Wetsvoorstellen voor invoering van de doodstraf en tegen euthanasie wachtten alleen nog op goedkeuring door de eerste kamer, een formaliteit, gezien de meerderheid die de DPN ook in dat huis bezat. De monarchie werd van haar taak ontheven en op een uitkeringsniveau gezet.

Daarna begon de revolutie pas echt.

■

Het snerpande geloei van een autoalarm maakte een brutoot einde aan het middagdutje, waartoe Daniël zich op het balkon door een zwoele nazomerbries had laten verleiden. Zes verdiepingen lager ontstak een man in razernij. Het getier en gescheld stopte abrupt, niet veel later volgde het alarm.

Knijpend in de railing, keek Daniël over de rand van het balkon. Een tiental jongens stond rond het bewegingloze lichaam van een man, die wijdbeens op zijn rug op straat lag. Donkerrood bloed gutste uit een gapende wond op het voorhoofd. De punt van zijn witte blouse danste in de wind.

Was dat niet die kerel van de overkant, een vader van twee, die elke avond zijn Honda Accord 2.5l sport ontdeed van de takjes, zaadjes en nootjes van de moerasesiken op de stoep?

Het groepje amokmakers kwam in beweging. Sommigen hielden het gezicht achter een zwarte bivakmuts verborgen, anderen hadden hun schedels kaal geschoren. In elke nek stonden de letters GLF getatoeëerd.

‘Grote Leider Forever,’ zei Daniël hardop.

Het leek hem een tatoeage waar je later onherroepelijk spijt van krijgt.

Onder luid gejoel begonnen de jongens de Honda te slopen. Terwijl de banden sissend leegliepen, sloegen ze de ruiten, koplampen en achterlichten kapot, sneden ze de zwarte, lederen bekleding aan stukken en sprongen ze met drie tegelijk op het dak, totdat er geen onbeschadigd stukje lichtgrijs metallic plaatwerk meer over was. Alsof het dagelijkse kost was, hadden ze van de luxe sedan, nieuwprijs achtenvijftigduizend euro, een wrak gemaakt

waarvoor een sloper nog geen vijf tientjes geven zou.

Zwaaierend met hun wapens trokken de vandalen naar de volgende auto. De bloedende man op straat kreeg nog enkele trappen na.

Het feit dat Daniël geen auto bezat, maakte de situatie er niet minder ernstig op. Dit was het moment waar hij de afgelopen twee weken voor gevreesd had, in de stille hoop dat het geweld aan zijn stad voorbij zou trekken. Maar er was geen ontkomen meer aan. De revolutie stond voor de deur.

Een zwart busje met geblindeerde ramen stopte op de hoek van de straat en braakte het volgende dozijn opstandelingen uit de laadruimte. Dit waren geen jongens meer, maar potige kerels met vierkante koppen en een harde grijns op hun lippen, gewapend met hetzelfde type slagwerk als het tuig dat het wagenpark verbouwde. Zonder aarzeling draafden de mannen de hoek om, waar zich de ingang van het appartementencomplex bevond.

De tijd begon te dringen. Niet alleen woonde de secretaris van de Groene Stadspartij in het gebouw, sinds kort had ook de directeur van het lokale asielzoekerscentrum zijn intrek in Daniëls flat genomen. Reden genoeg om het gebouw als doelwit te markeren. Dat beide mannen vorige week al hun biezen gepakt hadden, was waarschijnlijk niet tot de opstandelingen doorgedrongen.

Hij haastte zich naar binnen, greep de vlucht tas die al enkele dagen gereed stond, en snelde naar de voordeur.

Het appartementencomplex had in de jaren zeventig op de hoek van twee singels de plaats van een vervallen klooster ingenomen. De hoekige, uit gele bakstenen opgetrokken flat werd door de meeste wijkbewoners als een architectonische wanklank beschouwd, een jeugdpuist tussen de statige herenhuizen die twee wereldoorlogen doorstaan hadden. Het L-vormige gebouw telde per verdieping drie appartementen, waarvan Daniël de middelste

op de bovenste verdieping bezat. De voordeur opende naar een galerij aan de binnenzijde van het halve carré, waar een ijzeren brandtrap een vluchtweg naar de geasfalteerde binnenplaats bood. In de hoek van het gebouw bevond zich naast het trappenhuis slechts één lift, een tekortkoming waar de vereniging van eigenaars sinds jaar en dag over vergaderde.

Het leek Daniël niet onwaarschijnlijk dat de aanstormende knokploeg de glazen deur van het voorportaal reeds ontzet had en het gebouw binnengedrongen was. Daarmee kon hij de lift en het trappenhuis als ontsnappingsroutes gevoeglijk vergeten. De brandtrap was de enige overgebleven uitweg.

Hij had nog geen stap op de wankel metalen spiraal gezet, of er verscheen een geblokte figuur op de binnenplaats, gehuld in een zwarte coltrui, met in zijn rechter hand een wapen dat Daniël herkende als een ploertendoder. Voordat de man omhoog kon kijken, was Daniël al weer terug in zijn appartement gedoken.

Vijf verdiepingen lager klapperden de deuren en sneuvelde een ruit. Ze waren begonnen. Daniël kende de verhalen over de werkwijze van deze knokploegen maar al te goed, vooruitgesneld vanuit de steden in het westen van het land, waar het vuur van de revolutie ontbrand was. Elk appartement zou grondig worden vernield en iedere bewoner die ook maar een hint van allochtone afkomst of linkse intellectuele sympathieën vertoonde, werd zonder pardon over de kling gejaagd. Dit proces herhaalde zich net zo vaak totdat de hele stad gezuiverd was van antirevolutionaire sujetten, met inbegrip van moslims en eenieder ander die verzet bood.

De burgers die gespaard werden, kropen bibberend weg in de hoekjes van hun kapotgeslagen woningen en likten hun wonden. De systematische wreedheid waarmee de zuivering gepaard ging was in korte tijd legendarisch geworden – zo iets was sinds de SS niet meer voorgekomen.

Het werkte in elk geval afschrikwekkend genoeg; elke poging tot maatschappelijk verzet stierf een vroege dood.

Het zou niet lang meer duren voordat de mannen boven waren. Een scheut adrenaline hamerde het besef met volle kracht naar binnen. Waar kon hij heen, nu de wegen naar beneden afgesneden waren?

Hij vervloekte zichzelf om zijn eigen onnozelheid. Twee weken lang had hij de tijd gehad om een vluchtplan te bedenken, twee weken waarin de revolutie zich als een windhoos van west naar oost had verplaatst, en tot welk briljant idee was hij gekomen? Een vluchttas met regenkleren en wat proviand. Dat was het wel zo'n beetje. Hij had verwacht dat hij eerder gewaarschuwd zou worden, dat de torenwachters op de stadsmuur hun trompetten zouden blazen wanneer de vijand aan de rand van de stad gearriveerd was.

Maar er waren geen stadsmuren en de trompetten zwegen als het graf. Radio en televisie waren na de val van Hilversum op zwart gegaan. Sindsdien had hij het nieuws op zijn iPhone gevolgd via het mobiele internet - de UMTS masten waren blijkbaar ook voor de vijandelijke communicatie noodzakelijke infrastructuur. Tot gistermiddag, toen de provider inclusief 3G ontvangst ineens uit de lucht viel.

Natuurlijk had hij toen onraad moeten ruiken en het hazenpad moeten kiezen. Hij kon zichzelf wel voor zijn hoofd slaan. Wat kon hij nu nog doen? Ze mochten hem niet te pakken krijgen, want hij twijfelde er niet aan dat hij door de hyena's verscheurd zou worden. Geboren met een hoog voorhoofd op smalle schouders, doortrokken met beschaafde manieren en gezegend met een natuurlijk respect voor alles wat leefde – éénmeterzesennegentig intellectueel pacifisme. Dat hij zijn hele leven rechts liberaal had gestemd en bepaald geen linkse overtuigingen koesterde, daar had men waarschijnlijk geen boodschap aan.

De poster aan de muur, waarop Che Guevara genoegzaam aan een dikke sigaar lurkte, zou hen evenmin op andere gedachten brengen. Dit mocht dan een revolutie zijn; deze was niet gestoeld op idealen. Integendeel. Deze opstand baande slechts het pad voor een nieuwe dictator.

De tweede verdieping was aan de beurt, het ging nu snel. Een vrouw gilte, een alleenstaande weduwe die twee kinderen achter zou laten, mits die nog in leven waren. Meubels vlogen door de kamer, glaswerk sneuvelde en er klonk nog een laatste, hoge wanhoopsschreeuw, die Daniël in zijn merg voelde resoneren. De eerste zweetdruppels meldden zich bij zijn teruggetrokken haargrens. Zijn ogen stonden wijd open, knippen kon fataal zijn. Er bleef nog maar één uitweg over: het dak.

Links en rechts was zijn buitenverblijf met een wand van plexiglas afgescheiden van de burens. In tegenstelling tot de galerij was het balkon wel overdekt, de betonplaat van het dak helde tot aan de balustrade over. Daniël wist dat er om de hoek van het appartement van de buurman een ladder tegen de muur bevestigd was, waar de schoorsteenvegers en onderhoudsmonteurs gebruik van maakten om op het dak te komen. Als hij daar heelhuids kon geraken, zou hij veilig zijn.

Snel tilde hij de vluchttas langs het wandje en liet hem op het balkon van de buurman zakken. Vervolgens zwiepte hij, zonder erover na te denken, zijn linker been over de railing om het scheidingswandje heen, terwijl hij de buitenste schuttingpaal stevig met twee handen vastgreep.

Eén ogenblik keek hij over zijn schouder naar beneden. Een val betekende een wisse dood. Een gewaagde actie, zeker voor iemand met hoogtevrees.

Maar hij twijfelde geen moment. Met zijn rechter voet zette hij zichzelf af en meteen nadat zijn linker voet het gewicht kon dragen, draaide hij in een vloeiende beweging om zijn as, zijn rechter been hoog genoeg geheven om over

de balustrade te tillen. Eenmaal met twee voeten op de grond, bleef hij stokstijf staan. Zijn hart klopte bijna zijn keel uit.

‘Dat viel mee,’ zei hij hardop. Zou de buurman thuis zijn?

Net als het zijne bestond de gevel van het appartement voornamelijk uit glas, hetgeen op deze hoogte voor menig vogel een even onaangekondigd als onneembaar obstakel bleek. Behoedzaam keek Daniël naar binnen. Hij woonde hier nu twee jaar, maar was nog nooit bij de man op bezoek geweest. Verder dan een beleefde groet of een stroef praatje in de lift was hun contact niet gekomen. Hij kon zich niet eens meer herinneren hoe de buurman heette – een wankel basis voor een pact in oorlogstijd.

De woning was leeg, van de buurman geen spoor te bekennen. Zou hij al eerder eieren voor zijn geld gekozen hebben, gevlucht voor de storm uit?

Opnieuw sprong een ruit uit de spanten, nu op de derde verdieping. De mannen lieten er geen gras over groeien. Haastig inspecteerde Daniël de metalen ladder, die om de hoek naast het balkon aan de muur hing. De ophanging bestond uit een viertal verroeste bouten, niet bepaald het toonbeeld van een solide constructie. Onder de laatste sport begon de afgrond, maar daar moest je vooral rekening mee houden wanneer je naar beneden klom.

Terwijl hij de vluchttas op zijn rug bond, voelde Daniël een diep respect voor de mannen die dit soort angstaanjagende klauterpartijen voor hun dagelijkse broodwinning ondernamen. Niet zonder reden had hij, als systeembeheerder bij de gemeente, een zittend beroep.

Beneden begon een hond vol overtuiging te blaffen. Hij kende het mormel; een wit, pluizig geval dat meer weg had van een konijn dan van een hond en drie keer per dag in de voortuin uitgelaten werd, tot grote ergernis van een aantal oudgedienden in het complex. Maar het baasje, een gescheiden man van achter in de zestig met een

wandelstok, weigerde zijn gewoonte aan te passen, omdat het reglement van de vereniging van eigenaars hem daartoe niet kon dwingen. Met zo'n instelling viel niet te spotten - waarschijnlijk was zijn ex-echtgenote tot dezelfde conclusie gekomen.

De hond werd na een laatste kef het zwijgen opgelegd.

Tijd om te gaan. Angstvallig vermeed hij ditmaal een blik naar beneden. Hij haalde nog één keer diep adem en greep de ladder met beide handen vast. De constructie voelde stevig genoeg aan. Het scheelde dat Daniël, ondanks zijn bijna twee meter, niet meer dan vijfenzeventig kilo woog. Voorzichtig zette hij zijn linker voet op de een-na-onderste sport. En wachtte. Was dit werkelijk noodzakelijk?

Een enorme knal in een van de appartementen op de vijfde verdieping overtuigde hem nogmaals van het nut van deze heikele onderneming. Snel zette hij zijn andere voet op de ladder. Zo hing hij twintig meter boven de aardbodem aan een paar ijzeren buizen, die hij in zijn handen fijnkneep. De gedachte deed zijn spieren bevroren. Met een uiterste inspanning van wilskracht dwong hij zichzelf naar de volgende sport op de ladder.

Drie stappen verder en hij kon met zijn hand de dakrand vastgrijpen. Trillend in zijn hele lijf hees hij zich omhoog en rolde het dak op. Toen hij overeind wilde komen, realiseerde hij zich net op tijd dat hij daarmee zijn positie verraden zou, indien er iemand vanuit een pand aan de overkant van de straat uit het raam keek. Hij kon zich maar beter gedeisd houden.

Als een soldaat onder het prikkeldraad kroop hij naar de schoorsteen, een vierkant gebouwtje met zes rokende pijpen midden op het dak. De platte rivierkiezels van de dakbedekking schraapten tegen zijn knieschijven. Met zijn rug tegen de schoorsteen, de tas tussen zijn opgetrokken knieën, probeerde hij zo min mogelijk lawaai te maken. Dat viel, zwaar hijgend, nog niet mee.

Het duurde niet lang voordat de ruit van zijn woonkamer sneuvelde, bijna gelijktijdig met de voorgevel van de appartementen van de buurman aan de ene kant en de buurvrouw aan de andere. Ingespannen luisterde hij naar het sloopwerk beneden. Het lawaai kwam nauwelijks boven de wind uit, maar het was onmiskenbaar prijschieten geblazen.

Nog een gil? Was de buurvrouw thuis? Het arme mens. Haar naam kende hij tenminste wel: Ineke. Ooit verlaten door haar zeevarende man en al tien jaar straf rokend wachtend op verlossing. Het had er alle schijn van dat die nu gekomen was, maar vast niet in de gedaante waarop ze gehoopt had.

Het duurde even voordat het lawaai verstomde en alleen nog de wind in zijn oren ratelde. Hoe lang had het geduurd? Zijn polshorloge, een Suunto Tracker special, gaf het vijf over vijf. Alhoewel het beneden stil was, leek het hem verstandig om nog een tijdje te wachten, voordat hij de schade ging inspecteren.

Tegen beter weten in pakte hij zijn iPhone uit zijn broekzak en schakelde het toestel in. Een foto van een berg in Zwitserland lachte hem tegemoet. De besneeuwde piek stak scherp af tegen de helblauwe hemel en een ongerepte witte deken lag over het lager gelegen dennenbos. Een vrediger tafereel dan dit kon hij zich nauwelijks voorstellen. Hoe had het in Nederland toch zover kunnen komen?

Onwillekeurig draaide de nachtmerrie van de afgelopen maanden zich nogmaals in zijn hoofd af. De radicale maatregelen waarmee Kundert het beleid van de afgelopen dertig jaar in één klap had teruggedraaid. Het internationale isolement waarin Nederland terecht gekomen was. De nieuwe orde: handhaving middels tucht en repressie. Het monster was uit de kooi en in zijn kielzog kropen de ratten uit het riool omhoog. Op alle fronten werd het de elite, en dan met name die van het linkse, intellectuele

soort, onmogelijk gemaakt om hun mening te uiten, hun vak te beoefenen of hun leven normaal te leiden. Onder de noemer nationale trots vierde xenofobie hoogtij. Alles en iedereen die afweek van de standaard, door Kundert bepaald, moest zich verantwoorden tegenover fanatieke aanhangers van de Democratische Partij Nederland, die op straat als zelfbenoemde burgerwachtgroepen Kunderts ideeën goedschiks of kwaadschiks in praktijk brachten.

Nog geen half jaar na de sensationele verkiezingsuitslag regeerde de angst, meer dan welke politicus ook.

Het radicale beleid verdeelde het land in twee kampen, zoals dat in een democratie gewoon is, maar ditmaal waren de verschillen onoverbrugbaar. Het duurde dan ook niet lang voordat het kruitvat ontplofte.

Het vuur aan de lont werd een jonge vrouw in een boerka, een inmiddels verboden vorm van lichaamsbedekking. Midden op de Dam in Amsterdam werd het meisje door de nationale politie aangesproken op haar kleding, waarna ze ten overstaan van duizenden mensen zichzelf met benzine overgoot en in brand stak. De agenten stonden erbij en keken ernaar. Een van hen hield een zakdoek voor zijn neus, tegen de rook. Na de schokkende zelfverbranding vielen de dominostenen van het oproer in hoog tempo om.

Met guerrilla-achtige tactieken probeerden Arabische jongeren de zelfbenoemde DPN-ordetroepen uit hun territorium te verdrijven. Als reactie hierop kondigde de harde kern van Kunderts aanhangers de revolutie van het volk af. Een revolutie die het land schoon moest vegen van de elite, de buitenlanders en alles wat hen verder niet beviel. Het startsein voor een allesomvattende burgeroorlog was gegeven.

Het westen van het land, waar de oproer begonnen was, verviel in korte tijd tot totale anarchie. Van enige organisatie was geen sprake. Deels omdat de revolutie zonder voorbereiding geboren was, deels omdat Kundert

er in zijn hart niet achter stond, ook al was hij tot het boegbeeld van de revolutie gebombardeerd.

Het Leger van de Democratie, zo noemden de opstandelingen zich. Hun tegenstanders repten liever over de horde, refererend naar de barbaarse methodes die het losgeslagen gepeupel hanteerde.

De legertop keek de situatie zeven dagen aan en besloot toen voor het landsbelang te kiezen. De Randstad werd tot oorlogsgebied verklaard en de commandant der strijdkrachten, generaal van Huften, net drie maanden in functie, liet het gebied door middel van een cordon hermetisch afsluiten, in de hoop dat de revolutie zich niet verder zou verspreiden. Kunderts bevel om zijn aanhang vrije doorgang te bieden werd genegeerd, evenals zijn oproep aan het revolutionaire leger om het geweld te staken. Als opperbevelhebber van beide legers had hij geen enkele controle over de strijd.

Je kan wel proberen om het gevaar te isoleren, maar als het virus zich al in eerder stadium over het land heeft verspreid, dan is de quarantaine al verbroken nog voordat hij is ingesteld. Na het westen volgden de noordelijke provincies, de geboortegrond van de Grote Leider. Ook hier bestonden de knokploegen uit plaatselijke jeugdbendes, opgeschoten jongeren die met te weinig scholing, opvoeding en geld maar al te graag hun hormonale agressie op anderen botvierden, met enige sturing van een fanatiek DPN lid of, tussen neus en lippen door, de nationale veiligheidspolitie.

In tegenstelling tot de Randstad, waar bericht werd over tienduizenden doden, viel het aantal slachtoffers in het noorden reuze mee. De meeste andersdenkenden hadden het gebied al in een eerder stadium verlaten, weggepest of moegestreden tegen de vooroordelen, discriminatie en voortdurende xenofobie, waar het plaggenvolk vol van zat.

En nu was het oosten aan de beurt. Hier, in het lyceumkwartier, dat grensde aan het centrum van de stad,

in een wijk waar beschaafde mensen met bovengemiddelde inkomens en ondergemiddelde gezinsgrootte statige jaren-dertig herenhuizen en luxe nieuwbouwappartementen bewoonden, had de politie langer gesurveilleerd dan elders in de stad. Maar sinds vorige week had Daniël geen agent meer op straat gezien.

Een veeg teken.

Hij had niet gearzeld en een vrachtlading aan proviand ingeslagen, voldoende om minstens een maand op te kunnen teren. Hij was nog extra wc-papier gaan halen, daar kon je maar beter niet op bezuinigen. Daarna was het wachten begonnen.

Het was hem niet meegevallen om, zo in zijn eentje, naar het laatste oordeel uit te moeten kijken. Weliswaar kon hij met zijn iPhone eindeloos communiceren met zijn vrienden, maar na een paar dagen was alles wel gezegd. De stad stond stil, wachtend op de storm, en over stilstand valt weinig nieuws te melden. Bovendien verkeerde zijn beste vriend momenteel om bedrijfsmatige redenen in een of andere Russische deelrepubliek, waar Wi-Fi nog niet tot de vocabulaire behoorde. Hij had hem al een week niet meer gesproken.

Bij de gemeente hoefde hij het evenmin te zoeken. Direct nadat generaal van Huften de noodtoestand had afgekondigd, sloten de officiële instanties hun deuren. Ambtenaren werden voor onbepaalde tijd met verlof naar huis gestuurd, het openbare leven viel nagenoeg stil. Alhoewel Daniël een goed contact onderhield met enkele naaste collega's, reikte de verbondenheid nauwelijks voorbij de poorten van het gemeentehuis. Na twee sms'jes werd het ook op dit front stil.

Had hij toch maar beter zijn best moeten doen om een vrouw aan zich te binden. De eeuwige tweestrijd die zich in zijn hoofd afspeelde tussen vrijheid en verbintenis brak hem nu op, elk diner in zijn eentje weer. Aan de andere

kant, nu hoefde hij zich alleen om zijn eigen veiligheid te bekommeren en niet de last van een ander mee te dragen. Zelfs in deze barre tijd bleef het dilemma onveranderd overeind.

Vijf over half zes. Het was al een half uur stil in het appartementencomplex, stiller dan voor de storm. Af en toe tilde de wind een voorwerp op straat op, dat ratelend op het asfalt tot stilstand kwam. Daniël durfde zich nauwelijks een voorstelling te maken van zijn woning. Al die spullen waar hij aan gehecht was, de designcollectie die hij in de afgelopen tien jaar zorgvuldig opgebouwd had, zijn dure meubels, de gedachte alleen al aan de verwoesting van die mooie objecten was misselijkmakend. Hij kon maar beter nergens aan denken, hoe onmogelijk ook.

Toen hij voldoende moed had verzameld, keek hij om het hoekje van de schoorsteen. De panden aan de overkant leken verlaten. Hij kroop naar de rand van het dak en tuurde naar beneden. De straat lag bezaaid met kapotte meubels, elektrische apparaten, planten en potten, een enkel matras en diverse losgeraakte auto-onderdelen. De rebellen waren nergens te bekennen. Hij ging iets verder over de rand hangen, zodat hij in zijn eigen woning naar binnen kon kijken. Zoals verwacht waren de voorruit en balkondeur kapot. De puinhoop voor zijn ogen was immens. Maar het huis leek in elk geval vrij van indringers.

Met stramme benen en pijnlijke knieën kwam hij overeind en liep naar de andere kant van het dak. De vloer van de galerij was grotendeels bedekt met puin. Voorzichtig klom hij naar beneden. De voordeur was met scharnier en al uit het kozijn getrokken en het duurde even voordat hij de deur terugvond, rechtopstaand in het dak van een witte Citroën op het parkeerdek beneden.

Met enige aarzeling liep hij naar binnen. Meteen stond hij tot aan zijn enkels in het water. Allerlei spullen die hij herkende dobberden tussen hout en plastic richtingloos op

en neer. Een brandlucht vulde de gang, de rook grijs en dun. Met een zwaar hart en natte voeten keek hij in de kleine studeerkamer, links naast de voordeur, die hij als opslagruimte gebruikte voor dat deel van de verzameling designspullen, die hij niet in de woonkamer kwijt kon. Er was weinig meer over van de collectie. Het meeste was kapot gegooid of geslagen, of in stukken gebroken. De moeizaam bij elkaar gezochte verzameling tafellampen uit de tweede helft van de vorige eeuw lag in onderdelen op een grote hoop in het water, tussen de gebroken glasebrande vazen, de vernieuwende kunststof bureauaccessoires, de onleesbare wandklokken en andere min of meer waardevolle prullaria. Artifort, Philip Starck, Pierre Cardin en Pierre Poulin; namen die het barbaarse begrip te boven gingen. Hij kon wel janken van ellende.

Ook het boekenrek lag op de kant in het water. De dozen, waarin hij privéspullen uit zijn jeugd bewaarde, waren geleegd op een grote hoop in de hoek, en samen met de boeken uit de kast in brand gestoken. Zijn oude schriften van de lagere school, de stapel brieven waarin de vrouwen uit zijn leven hem de liefde verklaarden of juist ontnamen, enkele korte verhalen die hij in zijn jeugd had geschreven, van dat alles restte niets meer dan as.

Zijn verleden was in één klap uitgewist.

Een draaikolk van emoties woelde vanuit zijn buik omhoog en zoog alle energie weg. De leegte was immens en trok hem van binnen uit elkaar. Zijn trillende benen verslaptten en hij viel achterover in het water, met de rug tegen de muur. Voor het eerst sinds het uitbreken van de revolutie beseftte Daniël hoe reëel het geweld eigenlijk was. Deze vijand aarzelde geen moment. Deze mensen kenden geen wroeging, geen medelijden of sympathie voor een ander. Als hij niet zijn toevlucht op het dak had gezocht, dan had zijn lijk hier nu tussen de relikwieën uit zijn jeugd en de restanten van zijn designverzameling gedreven, wachtend op de ratten.

Vanaf nu was het menens. Waarschijnlijk was het dat al die tijd al geweest, maar had hij het niet in de gaten gehad.

Zijn oog viel op een wit stuk papier dat uit de brandstapel stak. Nog steeds heftig bevend hees hij zichzelf overeind en trok het papier ertussenuit. De rouwkaart van zijn broer. Weliswaar voor een deel zwart van de as en de rook, maar verder ongeschonden uit de strijd gekomen.

Zeventien jaar geleden had een te laat onderkende bloedkanker zijn enige, drie jaar jongere broer uit het leven weggerukt, vlak voor Daniëls negentiende verjaardag. Het had hem jaren gekost om het verlies een plek te geven, en verwerkt had hij het eigenlijk nog steeds niet. Hij bewaarde een stapeltje van de overgebleven rouwkaarten in een oud sigarenkistje, dat hij ooit van zijn fervent Hofnars rokende overgrootvader had gekregen. Het kistje kon hij zo gauw in de puinhoop niet ontdekken. Misschien dreef het wel ergens in de gang.

Hij veegde de as van de kaart en staaarde naar de foto, die bovenaan de kaart stond. Een besneeuwde berg onder een diepblauwe lucht, met een enkele wolk die precies op de spitse punt bleef hangen. Dezelfde berg die hij als achtergrond op zijn telefoon gebruikte; dezelfde berg waar hij tien jaar achtereen met zijn broer vanaf geskied was. Alhoewel Daniël niet geloofde in een hiernamaals of in het bovennatuurlijke, koesterde hij ergens in een hoekje van zijn rationaliteit de gedachte dat zijn broer bovenop die berg zat, glimlachend en tevreden met het uitzicht. Sinds het onherroepelijke scheiden had Daniël zich voorgenomen de berg nog een laatste maal te beklimmen, als een finale eerbetoon aan de bloedverwant waarmee hij die tocht meermaals ondernomen had.

Hij was er nog niet aan toegekomen.

Hardop sprak hij de naam van zijn broer uit. Een vreemd soort berusting maakte zich van hem meester. Even leek alles relatief, elk verlies niet anders dan het vorige, of het

volgende, en daarmee ontdaan van zijn gewicht en dus te verdragen. Het maakt niet uit, uiteindelijk gaan we allemaal dood. En daarmee is alles wel gezegd.

Maar het moment van innerlijke rust was alweer voorbij voordat hij het grijpen kon, en liet hem dodelijk vermoeid achter. Hij stopte de rouwkaart opgevouwen in zijn achterzak en waadde het opslaghek uit.

Vanuit de badkamer klonk stromend water. Het douche-gordijn was in stukken gescheurd, de wasmachine doorboord met een ijzeren staaf, de spiegel kapot geslagen en de witte designverwarming half van de muur getrokken. Over de rand van het bad klotste een helder watervalletje, de bron van de inpandige rivier. De doucheslang was met kraan en al uit de muur getrokken, zodat de waterleiding zich door het gapende gat vrijuit kon lozen.

De stroom stopte, nadat Daniël de hoofdkraan in de meterkast afgesloten had.

Naast de badkamer lag zijn slaapkamer, al evenzeer een ravage. De twijfelaar stond op de kant tegen de muur. Het matras dreef in het water, tussen natte kleren en schoenen. De triplexwandjes van de klerenkast staken als afgebroken luciferhoutjes uit de puinhoop omhoog. Hoofdschuddend liet hij de boel de boel en strompelde naar de woonkamer.

Eigenlijk wilde hij niet, omdat hij wist dat hij nog meer destructie niet bevatten kon. De rechthoekige ruimte, die de helft van het appartement besloeg, was de afgelopen jaren zijn domein geweest. Hij had de kamer geheel naar eigen smaak ingericht en omdat hij een man van korte, wisselende relaties was, hoefde hij geen rekening te houden met de wensen van een vrouwelijke medebewoner. Maar de witte muren, waaraan tot voor kort de posters van zijn helden hingen – James Brown, George Clinton en Clint Eastwood als de naamloze outlaw – waren nu besmeurd met roet en smurrie.

Toen zijn oog op het pronkstuk van zijn collectie viel, een

Egg chair van Arne Jacobsen, zakte hij op zijn knieën in het water en begon hevig te snikken. De metalen vierpoot was eronderuit getrokken en de lichtbruine, lederen zitting met een mes aan repen gesneden. Reddeloos verloren, net als de rest van zijn spullen.

De muziekkast lag plat op de vloer na te smeulen van een inferno, waarin bijna duizend cd's met een verwrongen grimas gesneuveld waren. De Harman Kardon stereo-installatie dreef in losse componenten in het water. De eveneens bijna nieuwe LED-televisie was spoorloos, misschien wel uit het raam gegooid. Van zijn elektrische piano was niets meer over: in tweeën gespleten als een stronk hout op het hakblok. Niet dat hij nou zo muzikaal begaafd was, verder dan de tune van Axel F met één vinger was hij nooit gekomen. Maar toch. Het was zijn piano die ze gesloopt hadden.

De eettafel stond schuin tegen de verwarming, die onaangeroerd onder het grote gevelraam hing. Hij zette de houten tafel terug op vier poten en constateerde dat deze redelijk ongeschonden uit de strijd gekomen was. De bijbehorende donkerrode Gispes stoeltjes waren nergens te bekennen. Waarschijnlijk lagen ze naast de televisie op straat.

De half open keuken, die de linker hoek van de kamer vulde, was zo goed als geheel gedemonteerd. De kastjes hingen los en scheef aan de muur, de deurtjes en lades lagen in het water, evenals hun inhoud. Voorzichtig waadde Daniël door de zee van scherven serviesgoed en glaswerk, terwijl hij zoveel mogelijk blikjes, potjes, dozen en pakken met levensmiddelen opraapte om ze op het aanrecht te drogen te leggen. Het besef dat het vanaf nu een kwestie van overleven zou worden, drong nog nauwelijks tot hem door, maar hij was zich er wel van bewust dat hij ooit iets moest eten.

Vooralsnog voelde hij in de verste verte geen honger.